

Мемуари українського Казанови
Антін Щегельський

Новели Антіна Щегельського – це сатиричний погляд на життя в сучасній Україні. Писані майже з натури його прості селяни і робітники – живуть у вигаданому, але дуже близькому до реального світі. Їм зовсім не чужі усі ці проблеми, з якими вони працюють. І водночас не проминають нагоди підставити ближньому підніжку чи скочити в гречку. Ніжно за

Антін Щегельський

Мемуари українського Казанови

За доляри

Пальці очей моїх

Заблукали в твоєму волоссі,

Долоні о чей моїх

Пестять шию твою.

Губи о чей моїх

Цілують тебе до нестями -

Тільки не знаю, чому

Сам я до тебе

не йду.

Поет Іван дуже довго чекав тролейбуса. Вони і в гарну погоду о такій порі ходять не часто. А тут вже другу добру годину ці навіть у центрі майже не прибирають, то транспорт ледве повзає містом, перемішуючи колесами сніг із сіл. Автобуси машини буквально плавають у тому рідкому солоному місиві, від якого шкіра на взутті біліє і дубне, а метал на вулиці кує в зимову негоду виганяти з гаража свого новенького «Ланоса». Тож і їздить, як більшість киян, громадськими місцями.

Поруч на зупинці тупотіли змерзлими ногами ще кілька запізнених пасажирів. Іван вже давно запримітив серед них ути теплом і затишком. У коротенькій пухнастій шубці, високих, ніби гусарські ботфорти, чобітках вона була одна. І він два рази зупинився, щоб зробити крок назустріч.

У передчутті чогось ще незвіданого, але дуже приємного, він інстинктивно намагався триматися поближче до неї. І тоді я обов'язково заговорю до неї. Познайомимось, а там... Він міг би без кінця фантазувати про те, що сталося, але не випередив і не втелюючись на його місце.

Іван чомусь вважав, що місце на сидінні поруч із дівчиною відведене для нього самою долею. Але сталося зовсім інше, чого іншого не залишалося, як всістися навпроти. «Так навіть краще, – подумав він. – Не треба буде нічого виправдовувати в розмові з нею».

А милуватися дійсно було чим. Він крадькома позирав на її красиве й ніжне, ніби виточене вправним майстром, овірно синіх, аж неприродних, величезних очах і всі слова застрягали йому в горлі, бо здавалися порожніми й оворив би до неї. А так...

Поки збирався з думками, час, коли ще зручно починати знайомство із простого вітання, був безнадійно згаян у цьому він переконав себе без жодних сумнівів і вагань. Зауваження ж про погоду також прозвучали б банально у пинці, а не в затишному салоні новенького тролейбуса.

«Скажу про те, що вона красива», – подумав Іван і тут же осмикнув себе, вчасно здогадавшись, що про це їй го

«Ні, ліпше я просто візьму її за руку й скажу правду, що закохався з першого погляду. Але що подумає вона? – якщо не відверта нахабність?»

Тим часом дівчина вже давно помітила, що сусід навпроти аж занадто небайдужий до неї. Ні, зовсім не так, як ерше відчула, що чоловіки не просто захоплюються її красою, а пожирають хтивими поглядами, вона усвідом ристатися з тієї влади. Але якщо для всіх інших вона була просто дорогою лялькою на ніч, то для нього, дівчини все життя.

Скажіть, яка дівчина, а ще більше жінка, не мріє про простий домашній затишок у колі люблячих дітей і чоловік дчувши це, вона все ніяк не могла дочекатися того моменту, коли він заговорить.

«Ну, сміливіше!» – Подумки заохочувала вона, вже готова сказати «Так!» на його навіть найнеймовірнішу проп

Коли вони вперше зустрілися поглядами, тролейбус вже давно проминув Лук'янівку і трясся Подільським узвозом. Тож коли проїхали Іванову зупинку, він навіть не поворухнувся, аби не злякати почуття, що народжувалося між ними.

І лише коли тролейбус прибув на кінцеву й поодинокі пасажири рушили до виходу, Іван взяв дівчину за руку й

– Ірина, – відповіла вона.

– Можна провести вас додому? – Посміливішав він.

– Ліпше ходімо до тебе. – І, помовчавши, додала, за звичкою: – П'ятдесят баксів за годину. Ти згодний?

Падає сніг

□□Падає сніг.

□□Ти не прийдеш сьогодні увечері.

□□Падає сніг.

□□Ми не зустрінемось, я знаю... —

Настрій відповідає пісні, пісня – настрою. А за вікном сніг, сніг, сніг... Мокрий, лапатий, нескінченно довгий.

Такий буває лише в казкову Новорічну ніч. Принаймні, так було в часи його юності. Тоді, коли пісня, бельгійська пісня, пронизувала тугою мало не кожну юну душу на планеті. Ту пісню співали французькою і в перекладах, насл

Чомусь вважалося, що інша манера виконання неприпустима. Бо нібито від того і слова, і музика втратять свій характер. Пісня належить відомому бельгійцю, а не югославській співачці Радмилі Караклаіч, у виконанні якої вперше п

Сьогодні в його оселі лунає хрипливатий голос Адамо:

□□Tombe la neige
□□Tu ne viendras pas ce soir
□□Tombe la neige
□□Et mon cCur s'habille de noir
□□Ce soyeux cort?ge
□□Tout en larmes blanches
□□L'oiseau sur la branche
□□Pleure le sortil?ge...

Петро слухає пісню й подумки повторює українською:

□□Холодний вечір.
□□В світі і в серці зима.
□□Сніг ліг на плечі,
□□Лиш тебе тут нема.
□□І тоді ішов він,
□□Коли ми стрічались.
□□Він вернувся знову
□□Спогадом любові...

І знову на серці туга. Як колись у юності. Тільки тоді він утратив перше кохання. Нині ж – останнє.

Падає сніг... Розпочався надвечір, і вже котру годину засипає землю, засипає будинки, засипає дерева, засипає даючи засніжені силуети перехожих. Він намагається упізнати серед них ту єдину, якою живе ось уже понад

Петро І досі не може до пуття збагнути, як те сталося, що він дозволив собі втратити розум. Загубити голову. Т

А почалося все з відкриття нового транспортного маршруту, який з'єднав їхній масив із центром міста, де Петро іпні мікроавтобуси, перероблені з вантажних на пасажирські десь у Білій Церкві, на авторемонтному заводі. Пелегали, то й сидіння в салонах установлювали під свій зріст. Навіть невисокому європейцю важко було втиснутися в метрів. Саме через ці сантиметри він щоразу намагався сісти в мікроавтобусі так, щоб було куди подіти ноги: і

Того разу йому поталанило. Сидяче місце у «задньому проході» виявилось вільним. Праворуч попереду всілякі подумки й відразу забув про сусідку, бо давно вже звук, що юні красуні – не про нього. Для них він застарий.

Петро поринув у свої клопоти, подумки прокручуючи в пам'яті плани на сьогодні. Коли це раптом його увагу привернула д нею, яке на крутому повороті почало відхилятися ліворуч. Ще мить – і дівчина звалиться на підлогу...

Петро вчасно підхопив руками спинку крісла, яке було прикріплене до підлоги лише за дві ліві ніжки, й тим самим зупинився. Тоді Петро запропонував сусідці помінятися місцями.

– Пусте, – відповіла вона. – Я, звичайно, дуже вдячна вам. Але мені вже скоро виходити.

Петро вже встиг забути ту незначну дорожню пригоду, коли якось уранці знову зустрівся в маршрутці з незнайомкою, уяючи сісти поруч. Дорогою роззнайомилися, обмінялися кількома фразами ні про що.

Потім була відпустка, тривале відрядження.

– Я так давно вас не бачила, – майже з докором промовила Ліда при черговій зустрічі. – Куди ви пропали?

Він чомусь аж зрадів і самій дівчині, й особливо докору, що прозвучав у її голосі. Відтоді вже з нетерпінням чекав з юності хвилювання, що знезацька прокинулося на старості літ. Нагадував сам собі про різницю в літах. Але не

А потім були дедалі нові й нові побачення. З інтимом і без нього. Щоправда, з величезними перервами. Але тільки з винятків. Тож не здатна тверезо керувати своїми вчинками й досить часто пливе за течією. І чим довшим було

Все те він тепер згадує, як казковий сон, від якого не хочеться прокидатися. Бо настав день, коли Ліда заявила йому, що вагітна, і що це дитина від нього...

– Але те нехай тебе не хвилює, – сказала, як відрізала. – Сина я народжу своєму чоловікові. А ти постарайся за

Сніг кружляє. Й байдуже йому, що там, на третьому поверсі бетонної багатоповерхівки, тужить душа самотнього чоловіка, який хотів побачити своє дитя.

І хоча Ліда вже давно живе в іншому мікрорайоні, він і досі щоранку чекає її на зупинці, а ввечері сідає в маршрутний таксі. Ліда й досі залишається смыслом його життя. Не тому, що любов нездоланна. Просто... падає сніг.

Гецькове гріхопадіння

Едуарда Лісовського в селі звали по-простому Гецьком. Він був відомим на всю округу меблевим майстром і навіть його поглядом був схожий на справжнісінького Василя. Саме про таких у нас на Поділлі кажуть: «Якби не Василі – дідусі, а не, і з його матір'ю.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию (https://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=2)

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.